

HOOFDSTUK 1: MIJN BESLUIT

Als jullie mijn verhaal lezen, verwacht ik er niet meer te zijn. Het voelt raar om dit zo op te schrijven, maar ik vertrouw mijn gevoel. Uiteindelijk zal ik aan de gevolgen van mijn besluit komen te overlijden. Ik ben hier klaar voor, het voelt voor mij 'goed'.
Ook al word ik dit jaar pas 26.

De afgelopen maanden ben ik flink wat kilo's verloren, spontaan – helaas niet meer door te sporten, daar begon het afvallen destijds mee. Aan mijn kleding merk ik dat ik nog steeds gewicht verlies. Van maat 48 pas ik nu met gemak maat 40, en straks zal ik nog een maat kleiner nodig hebben. Voor naar de kapper gaan heb ik geen energie meer. Mijn haar hangt ver over mijn schouders en er zit niet veel model meer in. Het is enorm uitgevallen, op mijn hoofd zijn kale plekjes te zien. Om de paar maanden vraag ik of mijn moeder een stukje afknipt na het haren wassen. Op de dagen dat ik de deur nog uit ga, borstel ik mijn haar zorgvuldig; de andere dagen doe ik er niets meer mee.

Ook mijn kleding is vooral gekocht om het makkelijk zitten, niet meer om hoe het eruitziet. In mijn kast hangen veel Harry Potter T-shirts en sweaters. Ze zijn te groot, maar daarom zitten ze comfortabel. Broeken die mij te krap waren geworden pas ik nu weer. Schoenen dragen is een probleem geworden, omdat mijn voeten in een dwangstand staan: mijn tenen zijn krom gebogen en mijn rechtervoet draait naar buiten. Voor nu heb ik oude snowboots die met klittenband dicht kunnen. Ze zijn een maat te groot, waardoor ze voor mij beter te verdragen zijn.

In de parkeergarage komen alle emoties eruit. Ik voel me boos, teleurgesteld, vernederd, verdrietig, wanhopig en compleet uitgeput. Zodra ik in de auto ben gestapt, gooi ik uit frustratie alle deuren op slot. Dan schreeuw ik het uit en begin ik heel hard te huilen.

Buiten de auto staat mijn moeder ook te huilen, terwijl ze mij ook probeert te kalmeren. Na enige tijd lukt het me de deuren van het slot te halen. Mijn moeder stapt in en we rijden door de spits terug naar huis.

Tijdens de terugrit komen de emoties er bij ons beiden nog steeds uit. We huilen en schreeuwen tegelijkertijd naar elkaar, tot we uiteindelijk kalmeren. Dan spreken we alles door wat er die middag is gebeurd, hoe het kan dat ik opnieuw zo ben behandeld in dit ziekenhuis. Waar bleef een ervaren MaagDarmLever-arts als er een zeer zeldzame vaatafwijking was gezien?

Ik zeg tegen mijn moeder dat ik er nu echt helemaal klaar mee ben. Dit ziekenhuis zal mij nooit meer zien. Zelf weet ik wat er op de MRI was gezien. Beter kan ik mij in alle rust gaan beraden op wat dit voor de toekomst zal betekenen. Wat ik de komende tijd nog wil. Naar een ziekenhuis zal ik in ieder geval nooit meer gaan. Huilend vertel ik aan mijn moeder dat ik nog liever fysieke pijn wil ervaren dan nog een keer voor een consult naar een arts te gaan.

Mijn besluit staat vast!

Niet alleen in het vrije uur was er chaos, maar ook tijdens klusjesdag. Dit was altijd op de vrijdagmiddag. Ik vond daar niets aan, want ik wilde naar school om te leren en niet om klusjes te moeten doen. Dit was ook nog eens net na de gymles, waardoor de hele klas boordevol energie zat. We moesten alles opruimen, de klas boenen, afwassen en de was doen. Dit was een hele opgave vanwege alle werkjes die de hele week verspreid door de klas lagen. De school stond op een groot terrein met verschillende gebouwen. Een van de opdrachten was het verzamelen van wasgoed, waarbij wij elk gebouw in moesten om dit op te halen in de lokalen. Van het begin af aan moesten wij dit zonder begeleiding van een leraar doen, ook bij de bovenbouw van de middelbare klassen. Ik vond het altijd spannend om een gebouw in te moeten waar oudere jongens waren. Ondanks dat dit gewoon op mijn school was, gaf dit mij een onveilig gevoel.

De gymles, twee keer in de week, leek mij in het begin heel leuk. Dan kon ik eindelijk weer sporten! Helaas viel dit tegen. Al snel merkte ik dat de jongens overenthousiast werden en dat veel van de jongens over een enorme kracht beschikten. Zij smeten keihard met de ballen, waardoor ik bang werd en me onveilig voelde. Ik vond het eng om mee te doen. Mijn moeder regelde dat ik niet hoefde mee te doen als er een balsport werd gedaan. Het enige plekje waar ik dan veilig kon zitten was in het materiaal-hok, achter een gordijn.

De verplichting om te douchen vond ik ook heel vervelend. Op mijn oude basisschool douchte niemand na de gymles, maar op deze school was dat verplicht. Er was een ruime minderheid aan meisjes op school en omdat het een grote school was, liepen veel volwassenen door de meidenkleedkamer heen, die een doorgang bood naar andere sportzalen. Zonder dat er op de deur werd geklopt kwamen mensen gewoon binnen.

Aangezien ik het enige meisjes in mijn klas was dat in de puberteit kwam, vond ik het vervelend dat ik moest douchen. Al helemaal als er onverwacht mensen door de kleedkamer liepen. Daar hield de school geen rekening mee en weer moest ik mijn moeder inschakelen om te helpen. Zij sprak af met mijn juf dat ik vijf minuten eerder mocht stoppen met gymles om alleen te kunnen douchen. Ik sprak met mijn moeder af dat ik ging smokkelen door alleen mijn haar nat te maken bij de kraan. Op deze manier wilde ik echt niet douchen.